

תוצאות מירון השרון

עם סגירת הגליון נודע:

אדוף מרוץ השרון — אליעזר טנגסקי (47,16)

שני: אריה איתי, (50)

שלישי: שמעון יחיבי (50,40)

רביעי: הדר טנגסקי (51)

חמישי: אליעזר ארימקר (51,10)

ששי: מנשה שמעון (51,30)

שביעי: יצחק לוי (51,43)

שמיני: דוד ארוך (52)

תשיעי: ישראל בודנשטיין (52,10)

עשירי: שמואל רוזנברג (53)

השופטים העניקו את גביע הספורטאי הטוב ביותר ליעל וינגרטן, שהמשיכה במרוץ עד הסוף למרות מצב של עייפות.

פרטי התחרות ברפורטגיה מצולמת מקיפה יבואו בגליון הבא של העולם הזה

שניות היה שייך גם הוא לשנפר.

● 100 מטרים שחיית-פרפר: דקה אחת, 14,6 שניות. השיא הקודם (דקה אחת 15,6 שניות) הושג על ידי נסט, מכריית-מכבי"ע עתיד.

● 200 מטרים שחיית-פרפר: 2 דקות, 53,2 שניות. השיא הקודם (2 דקות 53,8 שניות) היה שייך משך 18 שנה לאלכונגן ממכבי חיפה.

● 200 מטרים שחיית חזה: 2 דקות 56,8 שניות. השיא הקודם (2 דקות 58,2 שניות) הושג אף הוא על ידי שנפר.

שאר השיאים החדשים: 100 מטרים שחיית גב, הושג על-ידי עווי רוזן משער-העמקים. 4x100 שחייה חופשית, הושג על ידי ה"פועל שומרון. 4x100 משהה שליחים מעורב, הושג על ידי הפועל שומרון.

את מגיני השיאים השלימה נציגת המין החלש, ירדנה שאול, שהגיעה במשחה ל-100 מטרים שחיית-גב בזמן של דקה אחת, 29,8 שניות.

באותו זמן, ובמקום אחר, שבר שחיין בודד של ברית-מכבים עתיד שיא עתידי-מיומן בשחייה ל-100 מטרים, הגיע לזמן של דקה אחת, 2,7 שניות. השיא הקודם הושג בשנת 1937 על-ידי תגשמת ממכבי חיפה, בעת התחרות ארץ-ישראל — לבנון.

מירוץ-השיאים עודנו בתחילתו. חובבי ספורט השחיה מחכים לתחרויות האלימות הארצית, שיביאו, כנראה, קציר של שיאים חדשים.

במסלול

● בתוצאות 1: נוצחה נבחרת מכבי ת"א על ידי קבוצת הכדורגל של נאפולי — אחת הקבוצות החלשות ביותר באיטליה. לדעת ישראלים שחזרו מאיטליה נעוצה סיבת ה"תבוסה בהפקרת הנבחרת על ידי מאמנה, ג'רי בית-הלוי. אולם הרקע האמיתי של ה"שערויה עתיד להתברר רק לאחר שיחזרו הכדורגלנים ארצה.

● בדנור, ארצות-הברית מת בגיל 59 אלוף ספורט-הטיס לשעבר, ברט אקוסטה. אקוסטה, היהודי, הצטיין בספורט-הטיס עוד בילדותו, בגיל 26 קבע שיא מהירות עולמי ושש שנים לאחר מכן השיג שיא התמדה ב"טיסה, לאחר שהחזיק מעמד באוויר משך 51 שעות רצופות. בשנת 1927 התפרסם אקוסטה בחצותו את האוקיאנוס האטלנטי בסוג מטוס חדש, יחד עם האדמירל בירד. אחד ממעללי-הטיסה הנועזים שלו: הקפת מגדל-מטרופוליטן בניו-יורק "כדי לראות בדיק מה השעה".

● לאחרונה ניסה המדען האמריקאי ד"ר לי להשיב על השאלה: האם יש לתרגילי הספורט השפעה מויקה על ליבו של אדם בריא? הוא השווה את ליבותיהם של אנשי שים אשר לא עסקו במימיהם בספורט ובאנשים אשר עסקו משך עשרות שנים של חתירה, הגיע למסקנה כי "ספורט אינו כ"פיע על הלב לא לטובה ולא לרעה.

● במיאמי, ארצות-הברית נחנך לפני ש"בועות מספר ענף-ספורט חדש: גלישה אווירית. הספורטאים הצטיירו במגלשי-מים, ה"כיבו לגופם כנמיהם, דומות לאלה של דארי נים, קשרו את עצמם לסירות מנוע מהירות. כאשר יצאו הסירות לדרך והגבירו את מהירותן, התרוממו הספורטאים מעל פני המים וריחפו באוויר מעליהם.

בור על פני הנהג הנדהם — זה כבר עניין אחר!

לפני שלוש שנים החליט יעקוב כי הגיע הזמן לנסות את כוחו ומהירותו באופניים. הדבקה המכוננית חדלה לתת לו סיפוק, התחילה להיראות בעיניו כמשחקילדים. הוא החל להתעניין, לחפש חוג של אופניים ה"עורכים מסעות ומירוצים. חיפושיו עלו ב"תוהו: כל חוג כזה לא היה נמצא. אמנם בהתאחדות הספורט הישראלית היתה ס"ציה לאופניים, אולם פעולותיה היו על ה"נייר בלבד.

מחוסר ברירה החליט יעקב לצאת למסעו הגדול הראשון בלויית חבר. דרך המסע ה"תה פשוטה ביותר: תל-אביב — חיפה. אולם כוונתו הפעם לא היתה להתגבר על החתמים, אלא לבדוק את מהירות נסיעתו, להגיע לחיפה במינימום של זמן.

הכל היה מוכן למסע. האופניים נבדקו ב"קפדנות ושומונו. שני החברים החליטו לצאת למסע תוך יומיים, כאשר אירע האסון: יעקוב השאיר את אופניו ליד הביתה, שכח לקשור אותם. גנב חרצין שעבר במקום ניצל את ההזדמנות, סילק אותם לאיש, מבלי לדעת כי הוא מכשיל מבצע ספור"טיבי גדול.

שש שעות לחיפה. המבצע לא נכשל. יעקוב ידע כי אופניו יחזרו לו רק לאחר זמן רב — אם יחזרו בכלל. אולם הוא ידע גם כי המסע מוכרח להתקיים. הוא פנה לאחד מבתי המסחר, השליש ערבון, שכר זוג אופניים — והשניים יצאו בדרך לחיפה בתאריך שנקבע מראש.

המסע לא עבר בלי הרפתקות. הרוח הגב"דית הקלה הפריעה לשני האופניים. שרירי רגליהם וגבם כאבו. הרגליים הנידו את ה"דחשות כאוטומטים. היה להם הרצון לסור מן הדרך, להניח את האופניים על העשב ולשכב ולנוח. אולם הם המשיכו. הם היו מוכרחים להגיע לחיפה — במהירות הא"פ שרית.

החבר לא הגיע. בזכרון יעקוב יצאו א"פניו מכלל שימוש. יעקוב רצה להישאר ו"לעזור לו. אולם הוא הפעיר בו להמשיך, לסיים את המבצע. יעקוב נעתר, דהר ללאה, ושש שעות לאחר צאתו מתל-אביב כבר התגלגלו צמיגיו בשערי חיפה.

לאחר ששב הביתה והחזיר את האופניים השכורים לבית-המסחר, כבר התכונן יע"קוב לתקופה ארוכה של הליכה ברגל. אולם

לא אמר אלעזר נושא, החליט לקיים את המסע מסביב לישראל בכוחות עצמו, תוך שיתוף פעולה עם חבר. התברר היה חשמלאי אריה איתי (25) אף הוא אופנן חובב.

הבעייה הגדולה ביותר אשר עמדה בפני השניים היתה בעיית ההתפנות מעבודתם ל"שם עריכת המסע. העובדה שאיש מן ה"אופניים אינו מקבל פיצוי בעד ימי עבודתו המוקדשים למסעות ואימונים, הינה אחד ה"גורמים המכשילים את פיתוחה של אופנוגות מקצועית בארץ. אמר איתי במרירות.

בעייה זו נפתרה במידת-מה על ידי ה"חנים המרובים, בהם נתברך העם היהודי. מסעם הגדול של אלעזר ואריה נערך בפסח תש"י, תוך מאבק בלתי פוסק עם איתני הטבע.

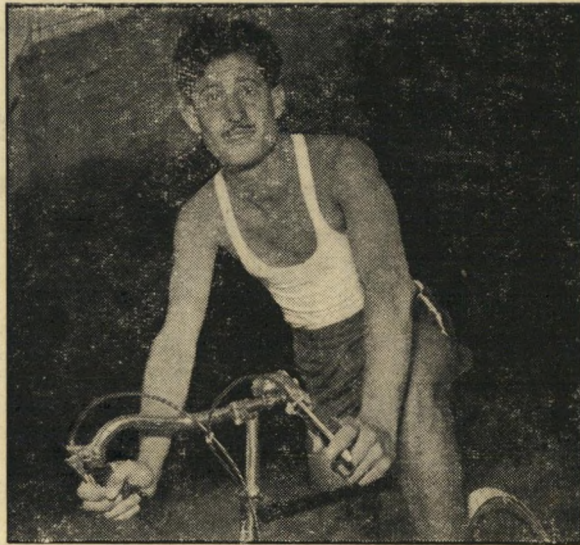
גשם, ברד, בויץ. ביום הראשון למסע נסעו השניים לירושלים וחזרה, כשגרגרי ברד גדולים מצליפים בהם ללא הרף. ביום השני עשו את הדרך תל-אביב — ראש הנקרה — מצובה. הפעם בא במקום הברד גשם סוחף. היום השלישי היה נאה יותר משני קודמיו, איפשר לשני האופניים לע"לות בכביש הצפון עד מצודת נבי-יושע ו"לרדת למטולה. נזכר אלעזר בחיך: "כאשר ירדנו מנבי-יושע, השתחך כל הגומי של ה"אופניים שלנו. נשאר רק הברזל!"

ביום הרביעי למסע הפעיל הטבע נשק הדש: בויץ עמוק וטובעני. אלעזר ואריה נתקעו בבוץ בקיבוץ דן, אליו הגיעו לאחר צאתם ממטולה. אולם חברי המשק סיעו להם להחלץ, והם המשיכו בדרכם לראש פניה, טבריה, אשדות-יעקב, אפקים, ועמק בית-שאן.

היום החמישי והאחרון מצא את השניים בדרך מעפולה לתל-אביב. המעם עמד בדרכם מכשול חדש: רוח נגדית עזה. "אילו היינו הולכים ברגל, היינו מגיעים יותר מהר", סיפר איתי.

עתה עמדו שני מקיפי הגבולות ובדקו כל כורג באופניהם למודי-המסעות. לאחר מאות הקילומטרים שנשארו מאחורי דושותיהם, נראה להם מירון השרון כגיברת-דרך זעיר. הם קיוו להיות בין הראשונים. "העיקר הוא לפתח מהירות גדולה", אמר אלעזר והוסיף בנימת-צער, "חבל שאין להשיג א"פני-מירון של ממש. אדם שהיה מצליח להשיג אופניים כאלה היה זוכה בקלות!"

אופניים במקום מטוס. יעקוב ל"ב נון התיאש מאופני-מירון זה מכבר. הוא

אופנן לבנון האופניים הלכו, נשאר המסע

שיאים לפני שבוע, ערכו תחרות שחיה משלהם, שברו עשרה שיאים ישראליים נוס"פים.

גולת-הכותרת של המשחים היתה, ללא ספק, השיא בשחיית-חותרה ל-400 מטרים, בו עבר השחיין מגדלבוים את הזמן הקודם של עצמו. הגיע לזמן מצויין של 5 דקות 15,8 שניות. אולם גיבור משחי האליפות היתה חבר גבעתיים-ראובן שנפר, ששבר שלושה שיאים ארציים בשחיית-חזה ופרפר, ושיא אחד של משחי-נוער. הזמנים שלו היו: ● 100 מטרים שחיית חזה: דקה אחת, 29,1 שניות. השיא הקודם, דקה אחת 29,1

אופננים איתני וטנגסקי הגומי הלך, נשאר הברזל

יומיים לאחר מכן הוזמן לתחנת-המשטרה. "האלה אופניך?" שאל אותו הסמל ה"תורן. כן, אלה היו אופניו. הוא קיבל אותם כקבל פני ידיו חתיק.

עתה היה הידיו החתיק מיושן במקצת, ויעקוב חיפש לו תחליף אולם במקרה ה"גרוע ביותר היה מוכן להשתתף במירוץ גם על אופניו הישנים. "העיקר אינו ה"נצחון", אמר בחיך, חסובה יותר היא ה"עובדה כי ספורט-האופנוגות יוצא זו הפעם הראשונה מחיתוליו, הופך לנחלת הנוער ה"ישראלי בכללו!"